Principiul constantei de a fi (IV)

On Septembrie 01, 2012

Modul în care îți evaluezi limitele propriei tale lumi determină rezultatul procesului tău de transformare.

Înțelegeam totul cu o claritate care nu lăsa loc niciunui dubiu, neliniștitoare ca o amenințare de veacuri, ca o prevestire sumbră de viitor. De parcă m-aș fi redeșteptat, străpuns de o inspirație divină, dintr-o epuizantă rătăcire care ducea la damnare, care denatura adevăratul sens al propriei mele identități, canalizându-mi prezentul într-o direcție greșită.

În existența mea încurcată și impredictibilă de atunci, presărată cu sfărâmături de trăiri și gânduri derutante, se produsese o schimbare adâncă, *une rupture de l'accord avec ma propre personnalité* . O linie întreruptă care își schimba direcția la întâmplare. Intrasem în bucla unei perpetue și clocotitoare crize de personalitate. Căutări, trădări, uitări, regăsiri, cugetări, neliniști, fără puncte originare și fără momente finale. De parcă aș fi continuat să trăiesc într-un spațiu abandonat, într-un mediu imatur, nesigur, silențios, înecat în necunoaștere.

Încărcat de toată povara unei uitări de sine, nemărturisită a unei vieți programate și înscrise într-un letopiseț al neîmplinirii, mă expuneam primejdiei reînvierii unui statut blamabil. Nu eram capabil să revizuiesc și să reflectez asupra planurilor mele, în timp ce îmi utilizam cunoștințele în moduri incoerente, nefuncționale.

Ca un om azvârlit brutal într-o altă lume, a cărui peisaj se schimbă la fiecare coborâre sau ascensiune a propriilor aspirații, mă transformasem într-o victimă a contradicțiilor, a anarhiei, a abisurilor raționale, a propriilor mele vulnerabilități care mă chinuiau amarnic, neîncetat. Mă ascundeam de mine însumi de frică să nu săvârșesc un act ale cărui urmări nu le puteam prevedea.

Leadership: Te autoexaminezi pentru a preveni exploatarea oricăror lacune existențiale, așa încât să-ți asiguri conformitatea de-a lungul întregului ciclu de evoluție?

Numai un cod secret ar fi dezlegat și lămurit cifrul tuturor tainelor care se revărsau asupra ființei mele ca valurile unui tzunami care vin unul după altul. Trebuia să treacă o vreme ca să alung imaginile de background care mă mistuiau, care mă prefăceau în altcineva, într-un înapoiat al conformității de a fi prezent la un nivel la care lucrurile sunt dincolo de cuvinte, și să-mi reiau cursul obișnuit, necontradictoriu, al gândurilor pozitive.

Mă aflam, ca acel erou nedreptățit de soartă al lui Stephen Crane, pe un tărâm straniu unde bântuise vitejia. Se petrecuseră răsturnări, dar până la urma ieșisem la suprafață, trecând prin toate încercările. Fusesem acolo unde domnise negrul disprețului pentru tot ce implica felul meu de a fi, scăpând cu răni ușoare pe conștiință. Spațiul dintre linia continuă și întreruptă care mă unea de cel ce puteam deveni, umplându-se cu focul maturizării, al regăsirii de sine.

Un psihanalist ar putea spune că eram în căutarea identității pierdute, de doi - într-unul, care schimbau lovituri ca doi boxeri. Mă angajasem într-un meci cu mine însumi. Evoluam între un interior și un superior legat printr-o instanță simbolică a unei realități absolute. Un soi de separare de orice reper real care păstra distanța de cine eram cu adevărat. O împletitură a tuturor formelor de excludere a oricărui individualism, a oricărui acord cu mine însumi, ce devenea din ce în ce mai trainică, ca o culoare care își are originile în celelalte culori.

Încet, încet, am ieșit la suprafață din îmbâcseala norilor denși, negri, care mă acoperiseră la momentul inoportun. În sfârșit am fost în stare să înțeleg ceea ce mă prefăceam a nu pricepe și să țin pasul cu împrejurările prin care treceam.

Trebuia să umplu acea parte din mine care rămase în trecut, examinandu-mă prin prisma a ceea ce îmi imaginam că nu știam despre mine.

Leadershipul: Te afunzi în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate ca să-ți construiești propria identitate?

Îți poți îmbunătăți mai mult capacitatea de conducere printr-o abordare realistă a naturii umane care are potențialul de a schimba în mod semnificativ mentalități, de a crea continuitate în propriile decizii, de a schimba regula jocului în ceea ce privește propriile capacități și perspective.

" *În interiorul fiecărei persoane mai în vârstă se află o persoană mai tânără care se întreabă ce naiba s-a întâmplat.*" remarca odată Cora Harvey Armstrong.

Înainte să antrenezi oameni, înainte de a schimba destine, înainte de a influența schimbările, trebuie să înțelegi lecțiile și realitățile vieții. Care uneori sunt foarte dure, alteori fac tumbe, țopăie nestingherite într-un singur loc, sau te aruncă pe tărâmuri stranii unde bântuie vijelii; dispar prin subconștientul sau inconștientul tău, scot brusc la lumină tot felul de nereguli. Dar care te pot învăța, ghida, și inspira în procesul de devenire.

Direcția leadershipului este reprezentată de acea linie neîntreruptă din viața ta, a omului care își construiește propria identitate fără să se afunde în bucla prea accentuată a unei crize de personalitate care iterează la nesfârșit. Iar pentru ca identitatea ta să nu se deprecieze, trebuie să compui, să zugrăvești portretul corect al părții de bază a ființei tale care te apropie constant de cine ești cu adevărat.

Ai intrat în bucla unei perpetue și clocotitoare crize de personalitate? Te împotrivești nevoii de a te transforma într-o victimă a contradicțiilor? Îți canalizezi prezentul într-o direcție bună, sau continui să trăiești într-un spațiu abandonat, înecat în necunoaștere?

O floare frumoasă și foarte apreciată nu crește pe toate drumurile, dar se poate usca oriunde dacă nu are condiții optime de umiditate, temperatură și lumină. Pentru ca personalitatea ta să fie în concordanță cu adevăratul tău fel de a fi, trebuie să-i asiguri cele mai bune condiții de a se dezvolta normal. Iar în acest scop numărul de voturi pe care îl acorzi existenței tale trebuie să reprezinte cel puțin o treime din totalul resurselor, a investițiilor pe care le faci în vederea formării propriului tău Eu.

Leadership: Un copac înalt în care se află o mulțime de fructe coapte

Oricât de entuziaste sau necesare sunt eforturile tale de "regăsire" a adevăratului potențial de Om, nu doar de Lider, acestea trebuie să se înscrie în orizontul obiectivității pentru a deveni posibile și acceptabile.

Iar un orizont insuficient de cuprinzător, care nu permite evoluția unor forme de cooperare între cine ești și cine poți deveni, în sensul confirmării și conservării valorilor esențiale care te definesc, se aseamănă cu un copac înalt în care se află o mulțime de fructe coapte. Trebuie să confecționezi o scară tot atât de înaltă cât copacul ca să ajungi să le culegi pe toate. Această scară desemnează compromisul pe care îl faci pentru a-ți menține constanta de a fi.

Nu rătăci în roluri inconsistente care nu-ți accentuează calitățile. Învață să distingi între un orizont al trecutului și unul al prezentului.

Cu ce umpli spațiul dintre linia continuă și întreruptă care te unește de cel ce poți deveni? Poți enumera cel puțin trei factori care te obligă să păstrezi distanța față de cine ești cu adevărat? Cu ce umpli acea parte din tine care a rămas în trecut?

Modul în care îți evaluezi limitele propriei tale lumi, determină rezultatul procesului tău de transformare.

Concluzie: Suntem materia vie care a fost modelată până la o anumită vârstă și care în continuare este modelată și finisată de noi înșine spre a deveni o veritabilă "operă de artă". Însă acest lucru necesită o bună autocunoaștere, o viziune de perspectivă a ceea ce putem să devenim în concordanță cu o realitate prezentă și viitoare.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-constantei-de-a-fi-IV.html